

tok, hogy el ne romoljon, össze ne törjön; a kis madarakat és fákat pedig a jó Isten adta az embereknek, azért ezekre vigyázni kell, mert az örök béke csak úgy valósulhat meg itt a földön, ha megtanuljátok, hogy az élet kimélése szebb, mint a gyilkolás; a becsületesség szebb, mint a huncutság; a szeretet szebb, mint a kegyetlenség! Igerjétek meg, hogy a madarakat és a fákat soha sem fogjátok bántani, hanem véditek, kiméletek ezeket! Mondjuk el együtt a fák imáját!

Ember, ki mellettem elhaladsz s kezdet emelnél reám, gondold meg, hogy

Én vagyok tüzhelyed melege a fagyos téli napokon;

Én vagyok az árnyék, mely nyáron megvéd a nap perzselő hevétől;

Én vagyok a gerenda, amely háztetődet tartja;

Én vagyok az asztal, amelyet körülültök reggel, délben, este;

Én vagyok az ágy, melyben fáradalmaidat kipihened, hogy másnap felfrissülve újra kedvvel dolgozhass;

Én vagyok a fejszéd nyele, házad ajtaja, gyermekeid bölcsője, agg szüleid koporsója, aki nékik örök nyugalmat ad;

Én vagyok a jóság és a szépség: ágkoronámat száz madárka lakja:

Ember, hallgasd meg imámat — és ne bántsd!

Barabás Ilona

székesfővárosi tanítónő.

A két kis székely gyerek

*Mezillábas két kis székely gyerek
Véresre törve csendbe' pilyereg
Órszobáján oláh kaszárnyának,
Két órája, hogy remegve várnak...*

*Ottan állnak reszkető vigyázba',
Hátuk mögött hegyek katonája,
S gyöngye lábuk ha fáradtan rogyyan,
Vad korbáctól vérük cserdül nyomban.*

*Rémítő bűn, amit elkövettek.
Rongyos faltjuk, majd adunk mi nektek!
— Órdül rájuk az oláh őrmester:
Kutya magyar kölyök nekünk nem kell!*

*Ha nem jó románnak, beste férgnek:
Takarodni innen, — e föld nem tiétek!
Remegve reszket két elemista:
A szőke Jancsi s a göndör Pista.*

Az ajtó nyílik, becsörtel vadul
A festett képü oláh hadnagy ur.
Dult orcájára még nézni se jó,
Nyomában ott az oláh tanító.

— Mi hát a vélke a két lázadónak,
Kiket fel fogok húzatni holnap?
— Óh, hadnagy ur, elvelemült lelkek,
Nem elég, hogy magyarul beszéltek,

S nem tudják a dicső román nyelvet,
De egy lázadó dall énekeltek!
Hogy: Árpád apánk ne féltsd nemzeted...
Ezek megérdemlik a — kötelet!

— Nahát meghaltok hitvány porontyok,
S összetéplek, mint egy hitvány rongyot!
Tudjátok meg, — székely, magyar: semmi!
Most nektek is románnak kell lenni!

Mert ha nem, majd bilófjára húzlak,
Rongy magyarok, hitvány nyomorultak!
S hadnagy urnak lovagló pálcája
Lesujtott a két gyermek arcába...

Jajszó nélkül, a két székely gyerek,
Hallgatva tür, ó, már nem pityereg,
De bátran kezd ez a régi dall,
Hogy: Isten áldd meg, áldd meg a magyart!

Rugás, verés, vad puskatus között
Zord, penészes pincébe köllözött
A szegény két hős kis elemista:
A szőke Jancsi s a göndör Pista...

S hadnagy ur, hogy jól végezte dolgát,
Veszi cifra díszegyenruháját,
S mulatni ment egy boros lakomára,
Hol hajnalig a zasukátát járta.

A szegény két hős kis székely fju
Teste megtörve, lelke szomorú...
Száz sebből hull drága, piros vére,
S vánszorogni kezd a zord pincébe'.

Ablak rácsán nézik a csillagot,
Mi a székely égről rájuk ragyog
S bár nem ereszt tömlöcüknek rácsa:
Hangjuk felsir a vad éjtszakába'...

*Dacosan, bátran szárnyal fel oda,
Hová nem ér fel oláh kancsuka,
S meg nem tört hittel éneklük a dalt,
Hogy: Isten áldd meg, áldd meg a magyart...*

*Ti boldog, nótás magyar gyerekek,
Kiknek megvan hazátok, fészketek,
Kik nem tudjátok és nem érzitek,
Mit szenvednek a székely gyerekek,*

*És szabad magyar dalt énekelni,
Kik tudtok még magyarul beszélni,
Titeket most sajtó szívvvel kérlek:
A két kis székelyt — sohse feledjétek!*

*Este, ha kezetek összezárva,
Szőjétek be őket az imába,
A hős kis Jancsít, meg a Pistát
S a tépett, árva, bús magyar hazát...*

*Fohászkodjatok esengve, kérve,
Hogy ne sujtson Isten már e népre...
Mert ha széthull s egymást űzi, marja:
Nem lesz a földnek többé — magyarja!*

*Szilágyi Béla
székely főhadnagya.*

Tavaszcvarás

Hol késel, kikelet
Tündérszép leánya?
E didergő világ
Mosolyod úgy várja!

Hisz maholnap itt lesz
A sok füstű fecske,
S hófödte házakon
Nem talál eresze.

Megjő a csüröknek
Hűséges lakója,
A befagyott tóba'
Mit talál a gólya?

Hosszu volt ám a tél,
Sok árva didergett...
Mennyi — kenyér nélkül,
Hideg tüzhely mellett!

Mind azt sóhajtgatta,
Mind azt imádkozta:
— Jégvirágos ablak...
Óh, már csak ne volna!

Hát az erdők, mezők
Sok-sok szenvedője!
Ki tudja hánynak lett
Örök temetője!

Jöjj el már, szép tavasz
Tündérszép leánya!
Napsugár kendődet
Terítsd a világra.

Pósa Lajosné.